

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 52/2012-55

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. apríla 2012 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej a zo sudcov Petra Brňáka a Milana Ľalíka v konaní o sťažnosti Ing. F. L., CSc., B., zastúpeného advokátom JUDr. S. J., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II a Okresnej prokuratúry Bratislava II v trestnom konaní vedenom pod ČVS: ORP-770/OEK-B2-2009-TM v období po právoplatnosti nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 98/2010 z 11. novembra 2010 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. F. L., CSc., podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresnej prokuratúry Bratislava II v konaní vedenom pod ČVS: ORP-770/OEK-B2-2009-

TM v období po právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 98/2010 z 11. novembra 2010 porušené bolo.

2. Ing. F. L., CSc., priznáva finančné zadosťučinenie v sume 500 € (slovom päťsto eur), ktoré je Okresná prokuratúra Bratislava II povinná vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresná prokuratúra Bratislava II je povinná uhradiť Ing. F. L., CSc., trovy právneho zastúpenia v sume 485,24 € (slovom štyristoosemdesiatpäť eur a dvadsaťštyri centov) na účet jeho advokáta JUDr. S. J., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. V zostávajúcej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 52/2012-11 z 8. februára 2012 prijal na ďalšie konanie sťažnosť Ing. F. L., CSc., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. S. J., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II (ďalej len „OR PZ BA II“) a postupom Okresnej prokuratúry Bratislava II (ďalej len „okresná prokuratúra“) v trestnom konaní vedenom pod ČVS: ORP-770/OEK-B2-2009-TM (ďalej len „predmetné konanie“ alebo „napadnuté konanie“) v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 98/2010 z 11. novembra 2010.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že *„proti sťažovateľovi ako obvinenému na základe Uznesenia o začatí trestného stíhania obvineného zo dňa 09. 11. 2004 a zo dňa 18. 07. 2005, ktoré boli vydané OR PZ v Bratislave I pod ČVS: ORP-1398/OEK-B1-*

2002...“, je v súčasnosti OR PZ BA II vedené trestné stíhanie pod ČVS: ORP-770/OEK-B2-2009-TM.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza:

«Dňa 7. 8. 2000 bolo poškodeným spoločnosťou B., spol. s r. o... podané trestné oznámenie na sťažovateľa vo veci podozrenia z krádeže, sprenevery a podvodu.

Dňa 18. 09. 2000, dňa 02. 10. 2000 a dňa 06. 12. 2000 bolo trestné oznámenie podané poškodeným doplnené písomnými podania poškodeného.

Dňa 19. 11. 2002 bolo začaté trestné stíhanie vedené pre OR PZ v Bratislave I pod ČVS: ORP-1398/OEK-B1-2002

Dňa 09. 11. 2004 bolo proti sťažovateľovi vznesené obvinenie Uznesením OR PZ v Bratislave I pod ČVS: ORP-1398/OEK-B1-2002 pre trestný čin sprenevery a trestný čin podvodu.

Dňa 18. 07. 2005 bolo proti sťažovateľovi vznesené obvinenie Uznesením OR PZ v Bratislave I pod ČVS: ORP-1398/OEK-B1-2002 pre trestný čin zneužívania informácií v obchodnom styku a trestný čin sprenevery.

Dňa 4. 6. 2009 vydal Úrad justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ, Odbor justičnej polície, Osvetová č. 4, 827 49 Bratislava II „Písomné upozornenie o zmene právnej kvalifikácie“ v konaní ČVS: ORP-770/OEK-B2-2009-TM podľa dôkazu č. 4, ktorým o. i. rozčlenil skutok 2 obvinenia z 18. 7. 2008 na 3 skutky.

Dňa 15. 06. 2009 sťažovateľ požiadal vyšetrovateľa o ukončenie vyšetrovania návrhom podľa dôkazu č. 5. Pretože vyšetrovateľ na tento návrh nijak nereagoval, sťažovateľ podal po márnom uplynutí 3 mesiacov dňa 25. 9. 2009 generálnemu prokurátorovi sťažnosť na prietahy v prípravnom trestnom konaní ČVS: ORP-770/OEK-B2-2009-TM vedenom na Úrade justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ, Odbore justičnej polície, Osvetová č. 4, 827 49 Bratislava tak, ako je to preukázané dôkazom č. 6 tejto sťažnosti.

Dňa 30. 09. 2009 Generálna prokuratúra SR doručila sťažovateľovi oznámenie o odstúpení sťažnosti na prietahy v konaní Krajskej prokuratúre Bratislava. V predmetnom oznámení nebolo Generálnou prokuratúrou zaujaté žiadne stanovisko k sťažnosti sťažovateľa na prietahy v konaní.

Dňa 08. 10. 2009 bolo sťažovateľovi doručené vyrozumienie Krajskej prokuratúry Bratislava o vyhodnotení podnetu sťažovateľa zo dňa 25. 09. 2009 ako podnetu na preskúmanie zákonnosti postupu prokurátora a vyšetrovateľa, ktorým sa Krajská prokuratúra Bratislava bude zaoberať a sťažovateľa písomne informovať.

Dňa 11. 12. 2009 sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť z dôvodov prietáhov v konaní pred orgánmi činnými v trestnom konaní, ktoré prebieha už od roku 2002 resp. voči sťažovateľovi ako obvinenému od roku 2004. Sťažnosť sťažovateľ podal voči Generálnej prokuratúre SR a Okresným riaditeľstvám policajného zboru v Bratislave I a Bratislave II.

Dňa 21. 12. 2009 sťažovateľ prevzal list Krajskej prokuratúry Bratislava z 16. 12. 2009..., ktorým mu prokurátorka oznámila, že vec je skutkovo a právne zložitá a že uložila prokurátorovi, aby vec ukončil.

Dňa 31. 3. 2010 Ústavný súd SR svojim uznesením č. k. I. ÚS 98/2010-14 rozhodol, že sťažnosť sťažovateľa ... prijíma na ďalšie konanie v časti, ktorou sa táto týka Okresných riaditeľstiev policajného zboru v Bratislave I a Bratislave II. Vo zvyšnej časti sťažnosť súd odmietol s odôvodnením, že Generálna prokuratúra SR do sťažovateľových práv nemohla zasiahnuť.

Dňa 11. novembra 2010 ústavný súd SR svojim nálezom č. k. I. ÚS 98/2010-51 rozhodol, že právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného riaditeľstva policajného zboru Bratislava I a Bratislava II v trestnom konaní vedenom pod ČVS: ORP-770/OEK-B2-2009-TM porušené bolo. Okresnému riaditeľstvu policajného zboru Bratislava II súd prikázal konať bez zbytočných prietáhov a sťažovateľovi priznal celkom 1.500,- € finančného zadosťučinenia, k úhrade ktorého súd zaviazal obe policajné riaditeľstvá.

Od tohto času uplynul už ďalší rok a dva mesiace. Obžaloba však do dnešného dňa podaná nebola a ani samotné trestné konanie nebolo dodnes žiadnym spôsobom ukončené. Sťažovateľ nemá žiadnu možnosť pokračovanie konania dosiahnuť, pretože podaním sťažnosti podľa dôkazu č. 6 vyčerpal všetky prostriedky nápravy, ktoré mal k dispozícii. Takto sa sťažovateľ domnieva, že došlo k prietahom v trestnom konaní, ktoré sú evidentné, nakoľko trestné stíhanie pred orgánmi činnými v trestnom konaní prebieha už od roku 2002

resp. voči sťažovateľovi ako obvinenému od roku 2004. Z uvedeného je evidentné, že lehoty stanovené zákonom č. 301/2005 Z. z., Trestný poriadok pre prípravné konanie t. j. pre skončenie vyšetrovania a skráteného vyšetrovania boli niekoľkonásobne prekročené. Ani kladné vybavenie sťažnosti sťažovateľa ústavným súdom nedosiahlo predpokladaný účinok a sťažovateľ sa domnieva, že tak je to z toho dôvodu, že povinnosť konať ústavný súd uložil policajnému zboru, ale žiadnemu orgánu prokuratúry. Z toho dôvodu sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd konštatoval aj voči vyššie uvedeným orgánom prokuratúry, že vo veci dochádza k neprimeraným prieťahom v trestnom konaní, ktoré nielenže predstavujú porušenie ústavou priznaného práva ale zároveň porušenie jednej zo základných zásad trestného konania a zároveň, aby im prikázal v danej veci konať.»

Podľa sťažovateľa „Vyššie popísaným konaním Krajskej prokuratúry Bratislava a Okresnej prokuratúry v Bratislave II dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľa na prejednanie veci v primeranej lehote bez zbytočných prieťahov garantovaného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...

V trestnej veci sťažovateľa sa napádané konanie, ktoré sa aj po 11 rokoch od začatia trestného stíhania a viac než siedmich rokoch od vznesenia obvinenia sťažovateľovi nachádza v prípravnom konaní. V skutočnosti v tomto konaní nebolo vykonané ani žiadne dokazovanie, odlišné od dôkazov, ktoré vyšetrovateľ zhromaždil už pred vznesením obvinenia – tieto dôkazy (výsluch podnecovateľov) vyšetrovateľ po vznesení obvinenia len zopakoval. Z uvedeného je odôvodnené predpokladať, že predmetná trestná vec nebude v dohľadnej dobe v prípravnom konaní ukončená či už podaním obžaloby resp. iným prípustným rozhodnutím v prípravnom konaní, napríklad zastavením trestného stíhania.“

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej poukázal na aktuálnu judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd zohľadňuje tri kritériá – právnu a faktickú zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup orgánov činných v trestnom konaní.

K uvedeným kritériám sťažovateľ uviedol, že posudzované konanie vedené OR PZ BA II „nepredstavuje z hľadiska zložitosti dokazovania a vyšetrovania a závažnosti trestných činov trestnú vec, ktorú je možné považovať za právne a fakticky zložitú. Nejedná sa o obzvlášť závažné zločiny vyžadujúce niekoľkoročné zdĺhavé dokazovanie. Všetky potrebné dôkazy, predovšetkým listinné dôkazy sú od počiatku súčasťou vyšetrovacieho spisu. Trestné činy spadajú do kategórie ekonomickej trestnej činnosti a po skutkovej stránke sa jedná o jednoduché a nie závažné trestné činy. To okrem iného potvrdil aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze zo dňa 11. 11. 2010 sp. zn. I. ÚS 98/2010-51.“. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania možno podľa jeho názoru počas celej doby konania „hodnotiť ako aktívne a súčinné s ohľadom na okolnosť, že to bol on, kto založil všetky vecné dôkazy do spisu. V dôsledku toho nemohlo správanie sťažovateľa prispieť k zdĺhavosti konania a nevykazuje znaky, ktoré by mali byť v neprospech sťažovateľa pri posudzovaní zbytočných prieťahov v tomto konaní.“. Pokiaľ ide o postup orgánov činných v trestnom konaní v posudzovanom konaní, podľa sťažovateľa sa daná trestná vec 9 rokov po podaní podnetu na začatie trestného konania stále nachádza v prípravnom konaní, nebola podaná obžaloba ani iné rozhodnutie v rámci prípravného konania. K zbytočným prieťahom došlo podľa sťažovateľa aj na strane okresnej prokuratúry a Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“), pretože napriek uznaniu niekoľkoročného neodôvodneného trvania trestného stíhania toto do dnešného dňa žiadnym spôsobom ukončené nebolo.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd uznesením prijal sťažnosť na ďalšie konanie a následne vo veci rozhodol týmto nálehom:

„Základné práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, bolo porušené postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave II v období od vydania nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 98/2010-51 zo dňa 11. novembra 2010 a postupom Okresnej prokuratúry v Bratislave II a Krajskej prokuratúry Bratislava v období od začatia trestného stíhania, v prípravnom trestnom konaní, ktoré je dnes vedené pod ČVS: ORP-770/OEK-B2-2009-TM.

Ústavný súd prikazuje Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru v Bratislave II, Okresnej prokuratúre v Bratislave II a Krajskej prokuratúre Bratislava, aby v prípravnom trestnom konaní, ktoré je dnes vedené pod ČVS: ORP-770/OEK-B2-2009-TM konali bez zbytočných prieťahov v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi Ing. F. L., CSc. primerané finančné zadostučinenie v sume 10.000,- € (slovom: desaťtisíc EUR), ktoré mu je Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave II povinné zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi Ing. F. L., CSc. primerané finančné zadostučinenie v sume 10.000,- € (slovom: desaťtisíc EUR), ktoré mu je Okresná prokuratúra v Bratislave II povinná zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi Ing. F. L., CSc. primerané finančné zadostučinenie v sume 10.000,- € (slovom: desaťtisíc EUR), ktoré mu je Krajská prokuratúra Bratislava povinná zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi Ing. F. L., CSc. náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 323,49 EUR, ktorá je splatná do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa JUDr. S. J. vedený vo V...“

Na základe výzvy ústavného súdu sa v predmetnej veci vyjadrilo OR PZ BA II prostredníctvom Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave podaním č. KRPZ-BA-VO-277/2012 z 5. marca 2012, v ktorom sa okrem iného uvádza: „K predmetnej sťažnosti je potrebné uviesť, že v čase vydania nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky spis. zn.: I. ÚS 98/2010-51, ešte nebol vyčerpaný celý rozsah vyšetrovania. Dňa 17. 01. 2011 a dňa 20. 01. 2011 sťažovateľ využil svoje zákonné právo a nazrel do hore uvedeného vyšetrovacieho spisu. Spisový materiál bol na základe žiadosti sťažovateľa dňa 27. 01. 2011 zaslaný na Okresnú prokuratúru Bratislava II na preskúmanie postupu policajta podľa § 210 Trestného poriadku. Sťažovateľ vo svojej žiadosti okrem iného žiadal o zopakovanie výsluchu svedka a navrhol výsluch ďalších svedkov, ako aj namietal nezákonnosť výsluchov osôb bez prítomnosti svojej osoby ako obvineného. Prokurátorka Okresnej prokuratúry

Bratislava II svojím listom zo dňa 15. 04. 2011 vyhodnotila namietaný postup vyšetrovateľa ako zákonný (viď. strany 1917-1920 a 1925 trestného spisu). Do doby rozhodnutia prokurátorky vo veci žiadosti o preskúmanie zákonnosti postupu vyšetrovateľa, vyšetrovateľ dňa 17. 03. 2011 vydal uznesenie o vylúčení veci podľa § 21 ods. 1 Trestného poriadku, ktorým z konania v trestnom spise ČVS: ORP-770/OEK-B2-2009 vylúčil časť konania kvalifikovanú ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Proti uzneseniu o vylúčení veci podal sťažovateľ dňa 28. 03. 2011 sťažnosť, ktorá bola uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Bratislava II zo dňa 15. 04. 2011 zamietnutá. Prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava II okrem vyššie uvedených rozhodnutí dňa 09. 02. 2011 vydala uznesenie, ktorým sa nevylúčila z vykonávania úkonov trestného konania. Sťažovateľ si dňa 18. 2. 2011 podal sťažnosť aj proti tomuto uzneseniu a sťažnosť bola uznesením okresného prokurátora v zastúpení námestníkom okresného prokurátora zo dňa 20. 04. 2011 zamietnutá.

Vyšetrovateľ vo veci vypočul po doručení uvedeného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky nasledovné osoby: dňa 24. 03. 2011 vypočul svedka JUDr. B. B., dňa 19. 04. 2011 svedkov Ing. R. F. a Ing. arch. P. O., dňa 29. 04. 2011 svedkov – poškodených Ing. R. L. a Ing. O. O. Následne vyšetrovateľ umožnil v dňoch 16. 05. 2011 a 18. 05. 2011 preštudovanie vyšetrovacieho spisu podľa § 208 ods. 1 Trestného poriadku obvinenému, ktorým je sťažovateľ a zástupcovi poškodeného. Dňa 27. 05. 2011 vyšetrovateľ spracoval návrh na podanie obžaloby podľa § 209 ods. 1 Trestného poriadku a návrh bol spolu so spisom zaslaný na Okresnú prokuratúru Bratislava II. Do dnešného dňa nebol vyššie zmieňovaný trestný spis vrátený na doplnenie a Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave II neobdržalo ani kópiu obžaloby a ani rozsudok súdu v predmetnej trestnej veci.

Na základe vyššie uvedených skutočností je možné konštatovať, že vyšetrovanie vykonávané v trestnom spise ČVS: ORP-770/OEK-B2-2009 bolo na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru v Bratislave II ukončené dňa 27. 05. 2011. Zastávame názor, že v období po vydaní nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky spis. zn.: I. ÚS 98/2010-51 (nález bol vyšetrovateľovi doručený dňa 08. 12. 2011) do 27. 05. 2011 t. j. do dňa spracovania návrhu na podanie obžaloby a jeho zaslania na Okresnú prokuratúru Bratislava II, boli v spise priebežne vykonávané procesné úkony. Urýchliť skončenie vyšetrovania neumožnila ani skutočnosť, že sťažovateľ podával vyššie uvádzané sťažnosti a žiadosti o preskúmanie

zákonnosti postupu a do rozhodnutia prokurátorky v týchto veciach nebolo možné predmetné vyšetrovanie skončiť.

Na základe uvedených dôvodov neboli podľa nášho názoru, po obdržaní spomínaného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, spôsobené priesťahy vo veci a tým nedošlo k porušeniu ústavou garantovaných základných práv a slobôd sťažovateľa.

Nakoľko Ústavným súdom Slovenskej republiky oslovené Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave II nemá právnu subjektivitu (je len preddavkovou organizáciou štátnej rozpočtovej organizácie Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave) a nemôže na seba brať práva a povinnosti, teda nemôže byť účastníkom súdneho konania, vyjadrenie k sťažnosti sťažovateľa Vám zasielame z úrovne Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave.“

Na základe výzvy ústavného súdu sa v predmetnej veci vyjadrila okresná prokuratúra podaním sp. zn. 2 Pv 238/09 z 9. marca 2012, v ktorom okrem iného uviedla: «Sťažovateľ bol v konaní vedenom na Okresnej prokuratúre Bratislava 2 pod sp. zn. 2Pv 238/09 stíhaný

- pre trestný čin zneužívania informácií v obchodnom styku podľa § 128 ods. 1, ods. 2, ods. 4 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 pre tri samostatné skutky sčasti štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona,

- trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. c/ Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a

- trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005.

Po vydaní nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 98/2010 zo dňa 11. novembra 2010 boli urýchlené vykonávané dôkazy, ktoré odôvodňovali ukončenie prípravného konania, ktoré bolo ukončené dňa 28. februára 2012 podaním obžaloby na Okresný súd Bratislava II.

Sťažovateľ sa dopustil viacerých trestných činov majetkovej povahy, kde dôkazná situácia bola sťažená tou skutočnosťou, že výška spôsobenej škody sa musela preukázať na podklade účtovných dokladov právnických osôb. Usvedčujúce výpovede svedkov boli zadovážené z Českej republiky a z Rakúskej republiky, čo taktiež si vyžiadalo značnú časovú náročnosť. Rozsiahlosť spisového materiálu cca 2 000 strán sa podieľalo na dodržaní práv

na oboznámenie sa s výsledkami vyšetrovania sťažovateľa a poškodených osôb trestnou činnosťou. Sťažovateľ si navyše vyhotovoval fotokópie mnohých dôkazov vykonaných v rámci prípravného konania...

Od vydania nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 98/2010 zo dňa 11. novembra 2010 sťažovateľ adresoval orgánom činným v trestnom konaní nasledované podania

1/ dňa 22. decembra 2010 bola na Okresnú prokuratúru Bratislava II doručená žiadosť sťažovateľa podľa § 69 ods. 2 zák. č. 301/2005 Z. z. o preskúmanie závažnosti dôvodov, z ktorých orgán činný v trestnom konaní (vyšetrovateľ) odmietol právo na nahliadame do spisu, súčasťou podania bol i návrh na vylúčenie dozorujúceho prokurátora z konania

2/ dňa 27. januára 2011 bola dozorujúcemu prokurátorovi žiadosť sťažovateľa o preskúmanie postupu policajta,

3/ dňa 29. januára 2011 bol na Okresnú prokuratúru Bratislava II doručený podnet sťažovateľa, ktorý adresoval Krajskej prokuratúre Bratislava na preskúmanie zákonnosti postupu okresného prokurátora

4/ dňa 31. januára 2011 podal na Krajskú prokuratúru Bratislava sťažovateľ podnet, o ktorom konal dozorujúci prokurátor,

5/ dňa 21. februára 2011 podal sťažnosť voči uzneseniu dozorujúceho prokurátora sp. zn. 2Pv 238/09 zo dňa 9. 2. 2011, pričom k jeho vydaniu sám podal podnet dňa 22. 12. 2010,

6/ dňa 28. februára 2011 bol doručený Okresnej prokuratúre Bratislava II podnet sťažovateľa od Vojenskej obvodnej prokuratúry Bratislave,

7/ dňa 3. marca 2011 bol doručený Okresnej prokuratúry Bratislava II podnet sťažovateľa z Krajskej prokuratúry Bratislava,

8/ dňa 17. marca 2011 bola doručená Okresnej prokuratúre Bratislava II žiadosť sťažovateľa o nariadenie povinnosti sprístupniť dôkazy zabezpečené v prípravnom konaní, hoci v konaní boli jeho práva riadne akceptované,

9/ dňa 17. marca 2001 bolo doručené prvostupňovej prokuratúre ďalšie podanie sťažovateľa o preskúmanie postupu vyšetrovateľa

Okrem uvedených podaní sťažovateľ návrhom z 17. júla 2005 podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov uplatnil na Okresnom súde Bratislava I svoj nárok „na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom zásahom do práva na ochranu osobnosti“, o ktorom sa koná pod sp. zn. 22C 59/09. V súvislosti s týmto návrhom dozorujúci prokurátor predložil spisový materiál (vyšetrovací spis, dozorový spis) organizačnému a kontrolnému odboru Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky k sp. zn. XV/2 Spr 16/11 dňa 30. mája 2011, keďže táto zložka je povinná k žalobe sťažovateľa podať vyjadrenie.

Vzhľadom na uvedené podania sťažovateľa dozorujúci prokurátor bol povinný v každom podaní sťažovateľa vyžiadať si celý spisový materiál, oboznámiť sa s ním a o výsledku preskúmania vždy sťažovateľa informovať a ako je z prehľadu podaní sťažovateľa i zákonným spôsobom rozhodnúť (uznesenie o nevyklúčení) a v rámci konania o sťažnosti predložiť kompletný spisový materiál nadriadenej prokuratúre...

Prokuratúra zastáva názor, že svojím postupom neprispela v rozhodujúcej miere k dĺžke prípravného konania. Ako je zrejmé z prehľadu podaní sťažovateľa, tento svojimi opakovanými a neopodstatnenými podaniami výrazným spôsobom a mierou sa podieľal na neúmernom predĺžení ukončení prípravného konania. Je pravdou, že po predložení spisu Okresnej prokuratúry Bratislava II dňa 30. mája 2011 s návrhom vyšetrovateľa na podanie obžaloby, táto bola podaná až dňa 28. februára 2012. Túto lehotu významnou mierou ovplyvnil nielen rozsah vyšetrovacieho spisu (cca 2 000 strán), ale i povinnosť predložiť vyšetrovací spis na určité obdobie nadriadenej zložke pre účely iného civilného konania, ktoré inicioval sťažovateľ...

S poukazom na konkrétne okolnosti v trestnej veci sťažovateľa, dôkaznú náročnosť ako i správanie sťažovateľa napriek značnej dĺžke prípravného konania navrhujem vysloviť, že za obdobie od nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 98/2010 zo dňa 11. novembra 2010 základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené nebolo.»

Podaním z 26. marca 2012 sťažovateľ zaujal stanovisko k vyjadreniam zostávajúcich účastníkov tohto konania. Podľa sťažovateľa je vyjadrenie okresnej prokuratúry

vo viacerých bodoch nepravdivé a vo vzťahu k odôvodneniu vzťahujúcemu sa k otázke zložitosti veci uviedol:

«1. Nie je pravdivé tvrdenie v bode 2.1 vyjadrenia Okresnej prokuratúry, podľa ktorého výšku spôsobenej škody vyšetrovateľ musel preukazovať účtovnými dokladmi právnických osôb. Zisťovanie výšky spôsobenej škody neustále navrhoval sťažovateľ a vyšetrovateľ ich sústavne odmietal. Tieto návrhy, podané v rámci ochrany práv sťažovateľa, ako i sťažovateľove sťažnosti pre ich odmietanie, prokuratúra v ďalšom sťažovateľovi považuje za dôvody, ktorými mal sťažovateľ zdržiavať konanie. Naposledy o takéto dokazovanie sťažovateľ požiadal pri štúdiu spisu dňa 16. 05. 2011 podľa str. 2, posl. odsek dôkazu č. 2., pričom vyšetrovateľ tento návrh na dokazovanie odmietol v celom rozsahu vyjadrením z 26. 05. 2011 podľa dôkazu č. 3.

2. Nie je pravdivé tvrdenie, podľa ktorého prieťahy v konaní boli spôsobené nutnosťou zadovážovať výpovede svedkov z Českej republiky. Českí občania, ktorí v tejto veci vypovedali, podnikajú v Slovenskej republike, a preto vypovedali v Slovenskej republike. Pred orgánmi Slovenskej republiky vypovedali v ten deň, na ktorý ich vyšetrovateľ predvolal, pričom všetci piati sú členmi predstavenstva B., a. s., väčšinového spoločníka spoločnosti B., spol. s r. o., ktorá je v konaní označená za poškodenú. Z tohto dôvodu nemôže obstať tvrdenie, že dôvodom prieťahov bolo práve ich vypočutie. Navyše tvrdenia týchto osôb neboli doložené ani jediným listinným dôkazom, napriek tomu, že sťažovateľ o takéto dôkazy opakovane žiadal.

3. Nie je pravdivé ani tvrdenie, podľa ktorého prieťahy v konaní boli spôsobené nutnosťou zadovážovať výpovede svedkov z Rakúska. Z Rakúska nebola zadovážená žiadna svedecká výpoveď. Ani pred slovenskými orgánmi nevypovedal žiaden svedok z Rakúska – žiaden občan Rakúska a ani nikto, kto sa v Rakúsku zdržuje prechodne, či trvalo. Toto tvrdenie je preto v celom rozsahu účelové.

4. Nie je pravdivé ani tvrdenie prokuratúry v bode 2.2. bod 8 jej vyjadrenia, podľa ktorého boli práva sťažovateľa na sprístupnenie dôkazov akceptované. Moci je sťažovateľ spoločníkom spoločnosti B., spol. s r. o. a hoci ide o dôkazy použité v spise proti nemu, vyšetrovateľ mu odmietol viaceré z požadovaných dôkazov vydať. Podľa dôkazu č. 4. tak napr. odmietol urobiť tiež pri výpisoch z bankových účtov spoločnosti B., spol. s r. o. za inkriminované obdobie, v ktorom bol sťažovateľ konateľom spoločnosti. Toto odmietnutie

potvrdila svojim uznesením i dozorujúca prokurátorka, ktorá odmietla sťažnosť sťažovateľa, ktorou sa svojho práva domáhal...

5. Sťažovateľ nesúhlasí ani s tvrdením prokuratúry, podľa ktorého k zdržaniu konania prispel on samotný tým, že si vyhotovoval fotokópie mnohých dôkazov zo spisu. Niektoré fotokópie si skutočne vyhotovil, tak učinil dvakrát pri dvoch nahliadnutiach do spisu. Vyhotovovanie týchto kópií nikdy netrvalo dlhšie ako dve hodiny a všetkých takto vyhotovených strán iste nebolo viac než 20. Je vylúčené, aby takto spôsobil nutnosť 11, resp. 7 rokov konania. Navyše vyhotovovanie fotokópií zo spisu je právo sťažovateľa, ktoré mu nemožno odoprieť.

6. Sťažovateľ konštatuje, že spis je skutočne rozsiahly, avšak ani tento rozsah vyšetrovateľa nezbavuje zodpovednosti za prieťahy v konaní. Tento rozsah je totiž spôsobený tým, že do spisu boli z neznámych dôvodov založené všetky listiny obchodných partnerov spoločnosti B., spol. s r. o., ktoré sa týkajú obchodných prípadov spoločnosti B., spol. s r. o. Takto je v spise založená napr. každá listina k dodávke projektu..., akou disponuje odberateľ projektu. Sú tam založené aj všetky existujúce výpisy z bankových účtov spoločnosti B., spol. s r. o. Nemožno však zistiť, z akého dôvodu sú v spise založené tieto irelevantné listiny, ale ani ich rozsah nespôsobil žiadne zdržanie konania. Vyšetrovateľ si ich vyžiadal od tretích osôb, tie ich v stanovenej lehote doručili a vyšetrovateľ ich len založil do spisu. Z hľadiska zbytočnosti takto vykonanej činnosti vyšetrovateľa však sťažovateľ opäť zdôrazňuje, že nemožno zistiť, prečo vyšetrovateľ uvedené listiny vôbec zhromažďoval, pretože z údajne trestných skutkov týmito listinami, nie je preukázané nič. Doklady spoločnosti B., spol. s r. o., ktorými by mohlo byť preukázané, či vôbec nejaká škoda vznikla, vyšetrovateľ do spisu založiť sústavne odmietal a aj odmietol tak, ako to preukazuje dôkaz č. 3.

7. Sťažovateľ sa zoznámil so spisom za jediný deň, v ten deň, kedy mu vyšetrovateľ oznámil, že tak učiniť môže, a preto ani toto nemožno pokladať za príčinu konania v trvaní 7, resp. 11 rokov. Poškodené osoby neexistujú, pričom za poškodenú je považovaná právnická osoba, v mene ktorej koná jediná fyzická osoba. Preto zdržanie štúdiom spisu mohlo trvať, a ak netrvalo, tak malo trvať, len jediný deň. Ani toto štúdium nemohlo byť žiadnou príčinou konania v trvaní 7, resp. 11 rokov. Pokiaľ vyšetrovateľ umožnil štúdium spisu viacerým osobám, ktoré nie sú poškodené, bol sťažovateľ takýmto postupom

poškodený vo svojom práve na prezumpciu neviny a ochranu osobnosti. Poškodený bol najmä s ohľadom na okolnosť, že sám sťažovateľ sa svojho práva na nahliadanie do spisu musel dožadovať rok. Tak musel činiť sústavou sťažnosťí, kým konečne zmienené právo mohol aj reálne vykonať.

V časti 2.2 svojho vyjadrenia prokuratúra dôvodí prietáhy kverulantstvom sťažovateľa ako základnou príčinou zdržania konania. Sťažovateľ bol skutočne v záujme uchovania svojich práv donútený podať množstvo podaní, tie ale bol povinný podávať výlučne z toho dôvodu, že mu príslušné oprávnené osoby – t. j. prokuratúra ako garant zákonnosti – odmietli priznať tie práva, ktoré mu priznáva Trestný poriadok.»

V ďalšom texte svojho vyjadrenia sťažovateľ podrobne špecifikoval procesné úkony (žiadosti, sťažnosti), ktoré bol podľa neho nútený v predmetnom konaní využiť v záujme ochrany svojich práv (predovšetkým práva nahliadnuť do spisu, práva navrhnovať dôkazy, práva na prezumpciu neviny, práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena). Táto sťažovateľova oprávnená obrana v napadnutom konaní nemohla mať podľa neho žiadny vplyv na rýchlosť vyšetrovania, rovnako ako ani konanie, ktoré inicioval na Okresnom súde Bratislava I vedené pod sp. zn. 22 C 59/2006. V závere svojho vyjadrenia sťažovateľ uviedol, že na podanej sťažnosti trvá v celom rozsahu.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavom súde“) vo veci sťažnosti sťažovateľa upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát predmetnú sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe písomne podaných stanovísk účastníkov a obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v trestnom konaní prípravnom, na rozdiel od trestného konania súdneho, je podľa názoru ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba stíhaná na základe uznesenia o vznesení obvinenia voči nej. Právna neistota sa týka toho, či orgán činný v prípravnom konaní (spravidla vyšetrovateľ) navrhne podanie obžaloby, alebo v závislosti od výsledkov dokazovania v prípravnom konaní navrhne iný spôsob konečného rozhodnutia, napríklad zastavenie trestného stíhania.

Trestný poriadok predpokladá, že v prípravnom konaní môže dochádzať aj k prietáhom. Preto je v Trestnom poriadku počas konania v trestnej veci sťažovateľa ustanovené, že obvinený a poškodený majú právo kedykoľvek v priebehu vyšetrovania

žiadať prokurátora, aby boli odstránené prierahy vo vyšetrovaní alebo chyby v postupe vyšetrovateľa alebo policajného orgánu. Žiadosť nie je viazaná lehotou. Túto žiadosť, ktorú treba prokurátorovi ihneď predložiť, musí prokurátor bez meškania vybaviť. O výsledku preskúmania musí byť žiadateľ upovedomený.

K odstráneniu právnej neistoty v trestnom konaní prípravnom preto dochádza až takým rozhodnutím, ktorým sa toto konanie končí bez toho, aby pokračovalo v trestnom konaní súdnom, alebo sa vydá rozhodnutie, na základe ktorého trestné konanie prípravné právoplatne končí bez podania návrhu na obžalobu trestne stíhanej osoby.

Otázku existencie zbytočných prierahov v trestnom konaní prípravnom a porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd skúmal vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu s prihliadnutím najmä skutkovú a právnu zložitosť veci (1), správanie sťažovateľa (2) a postup OR PZ BA II a okresnej prokuratúry (3).

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že z hľadiska hodnotenia povahy veci sa oprel o všeobecnú zásadu uznávanú aj v judikatúre ESLP, podľa ktorej sa primeraná lehota na konanie v trestných veciach v dôsledku mimoriadne citeľného zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného procesu spojený, musí posudzovať prísnejšie (II. ÚS 32/03). Nemožno pochybovať o tom, že aj povaha predmetných závažných trestných činov si vyžaduje osobitnú starostlivosť orgánov činných v trestnom konaní a všeobecného súdu o naplnenie účelu trestného konania, čo okrem iného znamená, že orgány činné v trestnom konaní a všeobecný súd majú povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a skončená, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty účastníkov konania vrátane poškodených strán.

1. Ústavný súd v trestnej veci sťažovateľa už v náleze sp. zn. I. ÚS 98/2010 z 11. novembra 2010 konštatoval, že v danom prípade nejde o vec právne zložitú, avšak po skutkovej stránke ide o vec vyžadujúcu si vykonanie rozsiahleho dokazovania na účely zistenia skutočností dôležitých pre trestné konanie. Na druhej strane z priebehu konania

v predmetnej veci je zrejmé, že po vydaní nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 98/2010 z 11. novembra 2010 vykonanie zostávajúcich dôkazov nezabralo taký časový priestor, ktorý by mohol významnejším spôsobom predĺžiť konanie, resp. stav trestnej veci sťažovateľa v prípravnom konaní.

2. Pri hodnotení preskúmvanej veci podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa, ústavný súd zo sťažnosti, vyjadrení účastníkov konania a vyšetrovacieho spisu zistil, že sťažovateľ aj po vydaní nálezu ústavného súdu z 11. novembra 2010 v predmetnom konaní vyžíval svoje procesné práva.

O tejto skutočnosti svedčí to, že 22. decembra 2010 bola OR PZ BA II doručená sťažovateľova žiadosť o preskúmanie postupu policajta spojená s návrhom na vylúčenie dozorujúceho prokurátora z konania, 27. januára 2011 bola dozorujúcemu prokurátorovi doručená jeho žiadosť o preskúmanie postupu policajta, 26. januára 2011 bolo OR PZ BA II doručené podanie, v ktorom navrhol vypočuť v predmetnej veci viacerých svedkov, 29. januára 2011 bol okresnej prokuratúre doručený podnet sťažovateľa na preskúmanie zákonnosti postupu okresného prokurátora, 21. februára 2011 sťažovateľ podal sťažnosť proti uzneseniu dozorujúceho prokurátora z 9. februára 2011, ktorým rozhodol o jeho návrhu z 22. decembra 2010, 28. februára 2011 bol doručený okresnej prokuratúre jeho podnet od Vojenskej obvodnej prokuratúry v Bratislave, 3. marca 2011 bol doručený okresnej prokuratúre podnet sťažovateľa z krajskej prokuratúry, 17. marca 2011 bolo doručené okresnej prokuratúre ďalšie podanie sťažovateľa o preskúmanie postupu vyšetrovateľa a 28. marca 2011 bola OR PZ BA II doručená sťažnosť proti uzneseniu OR PZ BA II zo 17. marca 2011 (o vylúčení veci v časti kvalifikovanej ako trestný čin podvodu na samostatné konanie). V dôsledku týchto právnych úkonov sťažovateľa došlo k predĺženiu predmetného konania, ktoré však nemožno pripísať na vrub OR PZ BA II alebo okresnému prokurátorovi, ako ani na vrub sťažovateľovi.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom OR PZ BA II a okresnej prokuratúry v preskúmvanom konaní.

3.1 Pokiaľ ide o postup OR PZ BA II v konaní vedenom pod ČVS: ORP-770/OEK-B2-2009-TM, ústavný súd zistil, že v období po vydaní nálezu ústavného súdu z 11. novembra 2010 do 27. mája 2011, keď bol spisový materiál v predmetnej veci spolu s návrhom na podanie obžaloby doručený okresnej prokuratúre, OR PZ BA II v rámci vykonávania dokazovania, resp. zabezpečovania podkladov pre rozhodnutie v trestnom konaní uskutočnilo viaceré výsluchy svedkov, zabezpečilo potrebné listinné podklady a zároveň rozhodlo o mnohých procesných návrhoch samotného sťažovateľa. Podľa ústavného súdu postup OR PZ BA II v predmetnom konaní po vydaní nálezu ústavného súdu z 11. novembra 2010 smeroval k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa a nebol poznačený priet'ahmi alebo neefektívnym postupom OR PZ BA II.

3.2 V období od 27. mája 2011 až do 28. februára 2012, keď bola v predmetnej veci podaná obžaloba proti sťažovateľovi, sa spis v tejto veci nachádzal na okresnej prokuratúre. Podľa zistenia ústavného súdu (identické zistenie možno vyvodit' aj zo samotného vyjadrenia okresnej prokuratúry v tejto veci) okresná prokuratúra v uvedenom období nevykonala žiaden procesný úkon okrem zapožičania spisu v tejto veci Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky v súvislosti s konaním vedeným Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 22 C 59/2009 (predmetom tohto konania bola žaloba o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom iniciovaná sťažovateľom). Z uvedeného je zrejmé, že okresná prokuratúra počas obdobia trvajúceho deväť mesiacov nevykonávala v tejto veci žiadne úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa spôsobom, ktorý možno označit' za postup bez priet'ahov.

V okolnostiach prípadu, keď v predmetnom trestnom konaní od vznesenia obvinenia proti sťažovateľovi uplynulo takmer 12 rokov, a navyše ústavný súd už raz nálezom konštatoval, že označené práva sťažovateľa v tomto konaní boli porušené, okresná prokuratúra nebrala do úvahy skutočnosť, že sťažovateľ je v celom priebehu trestného konania na základe pomalého postupu tohto štátneho orgánu v stave dlhodobej právnej neistoty (podobne III. ÚS 183/05).

Okrem uvedeného hodnotenia veci podľa troch základných kritérií ústavný súd prihliadol aj na predmet sporu (povahu veci) a jeho význam pre sťažovateľa. Z hľadiska hodnotenia povahy veci sa ústavný súd oprel o všeobecnú zásadu uznávanú aj v judikatúre ESĽP, podľa ktorej sa primeraná lehota na konanie v trestných veciach v dôsledku mimoriadne citlivého zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného konania spravidla spojený, musí posudzovať prísnejšie.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresnej prokuratúry v predmetnom konaní v období po vydaní nálezu ústavného súdu z 11. novembra 2010 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Podľa zistenia ústavného súdu bola v predmetnej veci okresnou prokuratúrou proti sťažovateľovi podaná 28. februára 2011 obžaloba. S ohľadom na to sa sťažovateľov návrh, ktorým ústavný súd požiadal, aby okresnej prokuratúre v trestnej veci vedenej pod ČVS: ORP-770/OEK-B2-2009-TM prikázal konať bez zbytočných priet'ahov, stal bezpredmetným, a preto mu ústavný súd nevyhovel.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'účinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'účinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil,

je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 10 000 € od okresnej prokuratúry z dôvodov uvedených v jeho sťažnosti.

Pri určení sumy primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, keď priznáva spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva. Podľa názoru ústavného súdu nemožno pripustiť, aby sa takým spôsobom, aký bol zistený v tejto trestnej veci, nerešpektovali a porušovali základné práva sťažovateľa.

Ústavný súd preto na dovŕšenie ochrany porušeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru považoval za potrebné priznať sťažovateľovi aj finančné zadosťučinenie v celkovej sume 500 €, ktoré je odôvodnené tým, že ako trestne stíhaná osoba bol vystavený účinkom trestného stíhania počas dlhšej doby (takmer 12 rokov) a navyše k porušeniu jeho v sťažnosti označených práv dochádzalo aj po vydaní nálezů ústavného súdu z 11. novembra 2010. Primerané finančné zadosťučinenie v sume 500 € je povinná sťažovateľovi vyplatiť okresná prokuratúra.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Sťažovateľ bol vo veci úspešný, a preto bolo potrebné rozhodnúť o úhrade trov konania okresným súdom. Ústavný súd priznal sťažovateľovi trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta za tri úkony právnej služby vykonané v roku 2012

(prevzatie a príprava zastupovania, písomné podanie sťažnosti ústavnému súdu, písomné vyjadrenie k stanovisku zostávajúcich účastníkov konania).

Vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2012 1/6 z výpočtového základu zo sumy 763 €, čo predstavuje za jeden úkon právnej služby odmenu v sume 127,16 € a 7,63 € režijný paušál. Podľa § 18 ods. 3 vyhlášky ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa odmena a náhrady podľa tejto vyhlášky o daň z pridanej hodnoty, ktorú je advokát povinný platiť podľa osobitného predpisu.

V predmetnej veci teda odmena predstavuje spolu sumu 485,24 € vypočítanú ako súčet odmeny za tri úkony právnej služby vykonané v roku 2012 ($127,16 \times 3 + 7,63 \times 3 = 404,37 \times 1,20 = 485,24$).

Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresná prokuratúra povinná vyplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. apríla 2012

